

Δημήτρης Τρωαδίτης

Η μοναξιά του χρόνου



Το Κόσκινο

Δημήτρης Τρωαδίτης,
Η μοναξιά του χρόνου,
εκδ. Το Κόσκινο,
Μελβούρνη, Μάης 2012

**Το Κόσκινο
P.O. BOX 2120
Lygon St., North
East Brunswick
Victoria 3057
Australia**

<http://tokoskino.wordpress.com>

Δημήτρης Τρωαδίτης

Η μοναξιά του χρόνου

Οι νεκροί στις κοιλάδες
δεν ξεχνιούνται
ούτε η λάσπη της δημιουργίας
που πέφτει στο κενό

ο περιπλανώμενος αέρας
δεν ξεχνιέται κι αυτός
ο κόκκινος ήλιος
που δεν θέλει να δύσει
οι επιμένοντες να σπάσουν
το φράγμα του ήχου...

τα κατάλευκα πρόσωπα
δεν φεύγουν εύκολα από τη μνήμη
σαν δυό κομμάτια πάγου
εξαφανίζονται στα νερά που τρίζουν

Τα τραγούδια της αναμονής
δεν είναι ανώφελα
καθώς το λάδι
στη μηχανή του κόσμου
δρασκελάει τους αιώνες
ως άλλη κοπιάζουσα αγωνία
να αναδυθεί η ανατολή της σκέψης

Οι άνεμοι μας οδηγούν
τα κουπιά σπασμένα
γδαρμένα τα παλαμάρια
κωπηλατούμε στ' άβαθα ποτάμια

το γκρίζο φως
εισχωρεί σ' άσπρους κροτάφους
χέρια γαντζωμένα στην καρδιά
σαν τα χάδια που κοχλάζουν
τις κρύες νύχτες

σκύβουμε πάνω από οστά
λέπια και πτερύγια
μακρόστενα φυλλώματα

αποκοιμόμαστε
και κανείς δεν μας σκέφτεται
μέσα σε θροίσματα
πριν το μεγάλο χιόνι
σκεπάσει τα μαλλιά μας

τ' άγρια πουλιά
το βάζουν στα πόδια
και το λευκό απέραντο
δραπετεύει χωρίς πνοή...

Προχωρείς με βήμα σταθερό
στα κρυφά συναπαντήματα
και κρυφακούς
την ίδια σου τη ζωή

η μορφή σου δειλιάζει
στο πρώτο φως της μέρας
με τις βαθιές οδύνες

ψελλίζεις μέσ' στην ησυχία
προσμένοντας να σχιστεί ο δρόμος
ν' αποχωριστούν τα ποτάμια
απ' τις άκρες των ματιών
κι οι σκέψεις να γίνουν κρύσταλλα

οι ανέφικτοι αποχαιρετισμοί
είναι τελεσίδικα άδειοι
δεμένοι σε υποσχέσεις
που μοιάζουν με παγίδες
απομεινάρια μοντέλων
που απώλεσαν την αίγλη τους
σε στάσιμες ασκήσεις μουσικής

σαν μακρινό όραμα
σε ασκήσεις ουτοπίας
με συνειδησιακές συμπώσεις
να σηματοδοτούν τον ορίζοντά τους

Οι λυγμοί είναι αρχέγονοι
το ίδιο κι οι απελπισίες

όλα είναι αρχέγονα

οι αρρώστιες
τα χρέη
και τα δανεικά
ο εαυτός μου ίσως...

κι έτσι δεν μπορεί να βουβαθεί
με σκόρπιες λέξεις

Οι πόλεμοι δεν κηρύσσονται
σιγοβράζουν μέσα μας

οι ήρωες δεν εμφανίζονται
υπάρχουν ως αναμνήσεις

τα γεγονότα ρέουν
αλλά είναι τα ίδια
με άλλους πρωταγωνιστές

κι οι ελπίδες είναι ίδιες
κι η κατάδοση μυστικών
κι η λιποταξία από τ' όποιο χρέος

όταν ανασαίνουμε στον ύπνο
όταν φεύγουμε
αφήνοντας σκόνη

Ο καιρός δεν παίρνει
το μονοπάτι που θέλει

οι βροχές σβήνουν τα γεγονότα
κι ο ήλιος ρίχνει αλάτι
στις πληγές που ξεμακραίνουν
αιώνες ακτύπητες

δεν απέμεινε καμιά ευωδιά
οι καμπάνες δεν ηχούν
το σκοινί μάς περιμένει

κι εμείς σκυλιά τεμπέλικα
αλυχτάμε στις σκιές

η μαύρη πέτρα είναι εκεί
μαχαίρι μπηγμένο στο στομάχι
γάγγραινα χωρίς τύψεις

Να ψάχνεις τις λέξεις
να τις ταιριάζεις στον αφρό
του σκοταδιού τεράστιο φορτίο

το σπρώχνεις μπροστά σου
κι αντί για τους τροχούς
ακούς ν' αναστενάζουν τα πουλιά

οι στίχοι ψαρεύονται
κι ας μας βρίζουν τα ρυάκια

άλλοτε είμαστε τυχεροί
άλλοτε αγκομαχάμε
να αλιεύσουμε μια τόση δα λεξούλα

Η νύχτα καμένη από φωτιές
από μίλια μακριά

ανασαίνουν βαρυγκώμιες
οι καπνοδόχοι

νιάτα αλυσσοδεμένα
με μια χούφτα πασατέμπο
κι επαναστατικά τσιτάτα

να θερίσουν με το δρεπάνι
τους ουρανούς

βγάζοντας τη γλώσσα
στις κατάμαυρες φτερούγες.

Το άγραφο κρυπτογραφεί
τ' όνομά σου

στο φως πλέεις
με δάχτυλα από κερί

το κρανίο ξεθάβεται στο τσιμέντο
καθένας αγαπάει πιο πολύ τον εαυτό του

τα χέρια σπασμένα εμπόδια στην πόρτα
κρατητήρια κάπου με μάτια πληγές
ωχρά φεγγάρια στην αγάπη που πεθαίνει

άδεια όλα
μίσος απροσμέτρητο

οι καιροί πιο γκρίζοι

όσοι ήσαν χθες επαναστάτες
σίγουρα είναι δυο φορές γεροντότεροι

Το κόκκινο δεν πληγώνει
συνταιριάζει με τόσα πράγματα

τη φύση και την ανατολή
τη δύση και τον αγώνα
την ανθρωπότητα που αντιστέκεται

κάνει παρέα με το μαύρο
της θλίψης και της οργής
κάνοντας τα σκοτάδια να λάμπουν

ευνοεί ακατονόμαστες πράξεις
εξεγέρσεις στα σάπια βάθρα
και γκρεμίσματα θρόνων

Τους τραχείς αιώνες
να απαλύνεις

τ' αφρούρητα όνειρα
να εξαργυρώσεις
με αγάπες
στη δύσβατη ζωή

τα γυμνά πόδια
των ρακένδυτων
να ντύσεις
με ρόδινες φλόγες
σε ήλιο ελεύθερο

ο πύρινος χορός
να συνεχιστεί

η ιριδίζουσα αυγή
ν' αντιστέκεται στην πέτρινη
πηγή του λόγου

Στις ερήμους στενεύει
ο ορίζοντας

επέρχεται ο κατακλυσμός
της φρούδας ελπίδας

φοβάμαι την επανάληψη
της μαχαιριάς
το φράγμα των χειλιών

αλαργεύει ο αδρός λογισμός
στον πυθμένα του χρόνου

Τ' αγκάλιασμα όαση των χεριών
οι κόκκινες λέξεις την αυγή
ψίχουλα ευημερίας
αλλά ποτέ ολόκληρο καρβέλι

το τραγούδι θα ηχεί
ανοίγοντας ρωγμές στον ήλιο

η σκιά του φθινοπώρου θα χάνεται
στην ακυμάτιστη θάλασσα
σπάζοντας τα στεγανά
της χάρτινης αντανάκλασης
της ελευθερίας

η ανυποψίαστη πόλη
θα έχει ένα φως λιγοστό
ασάλευτες κραυγές
ν' ανατριχιάζουν
στο τριζοβόλημα της φωτιάς

Υστερικές φωνές θάνατος στη μοναξιά
 ανυπεράσπιστων γυναικών
 γλώσσες που φράζουν το δρόμο
 στα βράδια σηματοδοτώντας
 την έξοδο από το παρελθόν
 την είσοδο στον ξενιτεμό
 την εξορία σε ασθένειες
 προθαλάμους αφανισμού
 με προιονισμένες ελπίδες
 για το όποιο θαύμα

η γνώση απορρέει
 από τον υπέρτατο πόνο
 στη σπουδαία υποκριτική
 του κόσμου σχολή
 με την εκκοσμικευμένη πλάνη
 που ρίχνει πάντα την αυλαία της
 πριν καν ακόμα πλάσει ήρωες
 αποστρέφοντας το βλέμα
 στη μία και μοναδική πράξη

υποκριτική με σκουριασμένα σπλάχνα
 αισθητική τόσο ασύλληπτη
 γιατί κανείς γιατρός
 δεν θεραπεύει ανίατες ασθένειες
 μόνο άδηλες ψευδαισθήσεις
 που βρίθουν κυνισμό
 και βροχή που φτάνει πάντα τελευταία
 μετά την πλήρη επιβολή της ξηρασίας

δεν είναι εύκολο να γράφεις για τον πόνο
ενώ πονάς αφόρητα
την ύμνηση της απώλειας δέους.

Σκοτεινοί τόποι οι δικοί μας
με πινελιές αυτοσαρκασμού
αίσθηση ασυνέχειας χειροπιαστή
λόγια που φτεροκοπούν
σωσίβιο στη γλώσσα
άλματα σε σταθερές εμμονές
πλάνητα βίο διάγοντας

τα μακρινά ταξίδια των ονείρων
μοιάζουν με υλικά παραμυθιών
η ρήξη με τους θεσμούς
η ελευθέρωση απ' τους μύθους
σαν την αράχνη με ιστό
στην εντέλεια πλεγμένο
με συμμετρία να λοξοδρομεί
στις ατέλειες του κόσμου
σαν τέσσερεις διαστάσεις
να στροβιλίζονται
στο άπειρο του χάους.
στις αδιόρατες δυνάμεις
που συνθέτουν μεστές ιστορίες
παρηγορώντας κι αγκαλιάζοντας

ήρωες οι ψυχές
των μαγικών πλασμάτων
με σκιρτήματα πλανεύουν τις αισθήσεις
ελευθερώνουν αιχμαλωτίζοντας
πάθη σε καταιγίδες
μοιάζουν με ύμνους

αφηγήσεις άξονες ιστοριών
περνάνε και πληθαίνουν
από γενιά σε γενιά
όπως οι θητείες στο αέναο...

Ο Δημήτρης Τρωαδίτης γεννήθηκε το 1959 στην Αθήνα. Τέλη της δεκαετίας '70 με αρχές δεκαετίας '80 συμμετείχε σε ομάδα θεάτρου σκιών και μουσικό συγκρότημα. Το 1992 εγκαταστάθηκε στη Μελβούρνη. Εργάστηκε ως ραδιοπαρουσιαστής και διορθωτής εφημερίδας. Το 1997 κυκλοφόρησε σε ανεξάρτητη έκδοση την ποιητική συλλογή "Η οργή, το όνειρο και η ζωή". Ποιήματά του έχουν βραβευθεί σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς και έχουν δημοσιευτεί σε λογοτεχνικά έντυπα και ηλεκτρονικά περιοδικά στην Ελλάδα και Αυστραλία. Έχει πάρει μέρος σε αρκετές ποιητικές εκδηλώσεις στη Μελβούρνη, παρουσιάζοντας δουλειά του. Ασχολείται, επίσης, με την ιστορία του εργατικού κινήματος ελλαδικού και παγκόσμιου καθώς και μεταφράσεις άρθρων πολιτικού και ιστορικού περιεχομένου. Διαχειρίζεται το ιστολόγιο <http://tokoskino.wordpress.com>

